

2011/AR/301

In de zaak van:

met

ingeschreven met KBO-nummer

appellante,

hebbende als raadsman mr.

advocaat te

tegen:

Het VLAAMSE GEWEST,

2.
met maatschappelijke zetel te
ingeschreven met KBO-nummer
geïntimeerde,
hebbende als raadsman mr. advocaat te

EN

2011/AR/3073

in de zaak van:

1. Het VLAAMS GEWEST,
vertegenwoordigd door de Vlaamse Regering in de persoon van

2. Het VLAAMSE GEWEST,
vertegenwoordigd door de Vlaamse Regering in de persoon van
Minister van

appellanten,
woonstkeuze doende bij hun raadsman hierna vermeld,
hebbende als raadsman mr. advocaat te

tegen:

1. _____
met maatschappelijke zetel te
ingeschreven met KBO-nummer

A.11.b/c/z

geïntimeerde,

hebbende als raadsman mr.

advocaat te

2 _____
wonende te

ingeschreven met KBO-nummer

geïntimeerde,

hebbende als raadsman mr.

advocaat te

velt het Hof het volgend arrest:

Het hof, zetelend in een andere samenstelling en voor wie de debatten en conclusies werden hernomen, heeft de partijen andermaal gehoord bij monde van hun respectieve raadslieden en in het Nederlands.

De regelmatig neergelegde conclusies en stukken werden ingezien.

1.1. Samenvoeging:

Het betreft in deze twee stakingsbevelen (met bekrachtiging) gericht tegen dezelfde bouwwerken. Terecht vorderen partijen dienvolgens de samenvoeging van de zaken onder AR nrs. 2011/301, 2011/2533 en 2011/3073 wegens samenhang (art. 30 Ger.W.).

Het hof voegt voormelde zaken samen met het oog op een betere rechtsbedeling, teneinde er samen en in dezelfde beslissing(en) recht over te kunnen doen.

1.2. Wat betreft de feitelijke antecedenten:

Het geschil tussen partijen betreft de twee hierna onder 1.3 en 1.5. nader vermelde, opgelegde stakingsbevelen betreffende de werkzaamheden op de grond eigendom van

gelegen aan de
kadastraal tekend onder

gelegen in landschappelijk waardevol agrarisch
gebied. Volgens het vigerend gewestplan
goedgekeurd bij KB van 6 december 1976 is betrokken perceel
tevens gelegen in de perimeter van het toepasselijk BPA

Inzonderheid in de 'zone 1', zijnde de zone voor
'openluchtrecreatieve bedrijven', waar luidens de voorschriften
als verblijfsvormen onder andere kunnen worden voorzien:
tenten, caravans, mobilhomes, kampeerauto's, woonauto's
e.d.m., maar ook het verblijf in een chalet, bungalow, huisje,
paviljoen of iedere andere soortgelijke verblijfsvorm. In de
voorschriften wordt gespecificeerd dat de maximale oppervlakte
van een openluchtrecreatief verblijf beperkt is tot 48 m², de
hoogte van de kroonlijst tot 3,5 m en deze van de nok tot 5 m.

Het perceel in kwestie is niet gelegen in een goedgekeurde,
niet-vervallen verkaveling en behoort eigenlijk tot een geheel
van percelen waarop de zich bevindt.

Het perceel in kwestie werd op 5 januari 2006 aangekocht onder
de opschortende voorwaarde dat er een stedenbouwkundige
vergunning zou kunnen bekomen worden voor het bouwen van
minstens 24 vakantiewoningen conform de vigerende wetten.

Na een ganse procedureslag:

- 1°) weigering vergunning op 13 maart 2006 door het College
van Burgemeester en Schepenen (afgekort als CBS) van
- 2°) Bestendige Deputatie (afgekort als B.D.) van
ging niet tijdig over tot het nemen van een
besluit inzake het administratief beroep tegen voormelde
vergunningsweigering door het CBS,
- 3°) MB van weigering van 21 december 2007 van de
Vlaamse minister bevoegd voor ruimtelijke ordening,
- 4°) nietigverklaring van voormeld MB bij arrest van 4
december 2008 van de Raad van State omdat het
vernietigde MB de verordenende kracht van het BPA
zou schenden, waarbij wordt gemotiveerd dat
zone 1 voor 'luchtrecreatieve verblijven' een zone is die kan
benut worden voor het inplanten van *vakantie- of
weekendhuisjes* en dat het de eigenaar inderdaad
toegelaten is om binnen de zone nr. 1 te opteren voor het
optrekken van *gebouwen die het verblijf mogelijk maken in
een chalet, bungalow, huisje, paviljoen of iedere andere
soortgelijke verblijfsvorm en waarvoor een bouwvergunning
vereist is.*
werd uiteindelijk op 8 april 2009 door de minister bevoegd

voor ruimtelijke ordening een stedenbouwkundige vergunning verleend voor het oprichten van 34 vakantiehuizen op het kwestieuze perceel, waarbij het MB motiveerde dat het bijzonder plan van aanleg de bestemming en een gerichte uitbreiding van de camping toelaat zodat de aanvraag voldoet aan het nog vigerende plan van aanleg en bijgevolg moet worden ingewilligd.

1.3. Wat betreft de belanghebbende procedurele antecedenten in de zaak 2011/AR/301 dient gezegd dat

hoger beroep instelde bij dagvaarding betekend op 21 januari 2011 tegen de beschikking zoals in kort geding gewezen door de voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg te Veurne op 12 januari 2011 (aldaar gekend onder A.R. nr. 10/129/C), waarbij haar vordering tot opheffing van het stakingsbevel van 3 december 2010 met bekrachtigingsbeslissing van 9 december 2010, ingesteld bij dagvaarding ten verzoeken van op 10 december 2010 betekend aan het VLAAMSE GEWEST, ontvankelijk maar ongegrond werd bevonden.

Het stakingsbevel van 3 december 2010 met bekrachtigingsbeslissing van 9 december 2010 vermeldt betrekking te hebben op alle werken, handelingen en wijzigingen betreffende de vakantiehuizen in opbouw die worden te koop aangeboden/verkocht zonder te beschikken over een voorafgaandelijke verkavelingsvergunning, welke aldus een inbreuk vormen op art. 6.1.1. VCRO, volgens hetwelk strafbaar zijn:

1°) de bij de artikelen 4.2.1 en 4.2.15 VCRO bepaalde handelingen hetzij zonder voorafgaande vergunning, hetzij in strijd met de vergunning, hetzij na verval, vernietiging of het verstrijken van de termijn van de vergunning, hetzij in geval van schorsing van de vergunning, uitvoert, voortzet of in stand houdt en waarbij art. 4.2.1 en 4.2.15 VCRO nader als volgt zijn omschreven,

Art. 4.2.1 VCRO §1: Niemand mag zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning: 6° de hoofdfunctie van een bebouwd onroerend goed geheel of gedeeltelijk wijzigen indien de Vlaamse Regering deze functiewijziging als vergunningsplichtig heeft aangemerkt;

Art. 4.2.15 VCRO §1: Niemand mag zonder voorafgaande

verkavelingsvergunning een stuk grond verkavelen voor woningbouw of voor het opstellen van vaste of verplaatsbare constructies die voor bewoning kunnen worden gebruikt.

De verkoop van kavels die het voorwerp uitmaken van een verkoop van woningen op het plan valt eveneens onder deze vergunningsplicht.

Een verkavelingsvergunning kan worden aangevraagd en verleend voor het verkavelen voor de aanleg en het bebouwen van terreinen voor andere functies.

2°) het uitvoeren, voortzetten of in stand houden in strijd met een ruimtelijk uitvoeringsplan, vermeld in de artikelen 2.2.1 tot en met 2.2.18, met een ontwerp van ruimtelijk uitvoeringsplan waarvoor toepassing werd gemaakt van artikel 4.3.2 of 4.4.7, §1, of met de stedenbouwkundige en verkavelingsverordeningen, vermeld in de artikelen 2.3.1 tot en met 2.3.3, tenzij de uitgevoerde handelingen vergund zijn, of tenzij het gaat om onderhoudswerken aan een hoofdzakelijk vergunde constructie of om handelingen die vrijgesteld zijn van de vergunningsplicht.

Ter zake de feitelijke vaststellingen van het stakingsbevel wordt ervan melding gemaakt dat de bij ministerieel besluit van 8 april 2009 veraande vakantiewoningen gelegen aan de afzonderlijk te koop worden aangeboden, netzij als vakantiewoning, hetzij voor handels- en kantoorfunctie en er bovendien meldingen van verkoop binnen woonerf waren toegekomen bij de gemeentelijke belastingdienst van Bij netbeheerder zou een aanvraag toegestuurd zijn voor de opmaak van een offerte voor de uitrusting van een woonerf met 34 woningen met afzonderlijk huisnummer.

Dit stakingsbevel maakt onder de rubriek 'betrokken partijen' in het geheel geen melding van

vordert in deze instantie van het hof om haar hoger beroep in deze zaak in te willigen en het stakingsbevel op te heffen.

1.4. Wat betreft de belanghebbende procedurele antecedenten in de zaak 2011/AR/2533 dient gezegd dat het VLAAMSE GEWEST hoger beroep instelde bij verzoekschrift neergelegd ter griffie van dit hof op 5 september 2011 tegen de

beschikkingen zoals in kort geding gewezen door de voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg te Veurne op 22 juni 2011 en op 3 augustus 2011, welke beschikkingen werden gewezen m.b.t. het derdenverzet dat aannemer instelde bij dagvaarding betekend op 25 mei 2011 aan het VLAAMSE GEWEST en aan gericht tegen de beschikking voormeld in punt 1.3., zijnde de beschikking van 12 januari 2011 waarbij de voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg zoals in kort geding de vordering van tot opheffing van het stakingsbevel van 3 december 2010 met bekrachtigingsbeslissing van 9 december 2010 ontvankelijk maar onaeerond bevond. Met haar derdenverzet vorderde de beslissing van 12 januari 2011 van de voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg te Veurne, gewezen tussen nv en het VLAAMSE GEWEST te vernietigen en het stakingsbevel van 3 december 2010 op te heffen.

De eerste rechter heeft met de bestreden beslissing van 22 juni 2011 (aldaar gekend onder nr. 11/052/C) de vordering (het derdenverzet) van ontvankelijk verklaard en vooraleer verder recht te doen ten gronde de debatten ambtshalve heropend teneinde:

- * partijen toe te laten standpunt in te nemen omtrent een opheffing van het stakingsbevel gegeven op 3 december 2010 voor alle werken op het perceel

onder voorwaarde dat de 34 woningen eerst zelf volledig opricht of laat oprichten alvorens deze woningen te koop aan te bieden en te verkopen en dit met als enige bestemming 'vakantiewoning';

- te bevelen duidelijkheid te brengen omtrent de al dan niet verdere verkoop van woningen nadat het stakingsbevel werd uitgevaardigd;
- te bevelen alle verkoopakten en daarmee (gepaard) gaande notariële akten van reeds verkochte woningen voor te leggen.

De eerste rechter heeft met de bestreden beschikking van 3 augustus 2011 (aldaar gekend onder nr. 11/052/C):

- het derdenverzet van gegrond verklaard en dienvolgens de bestreden beschikking van 12

Januari 2011 teniet gedaan en opnieuw recht doende, de opheffing bevolen van het stakingsbevel van 3 december 2009, bekrachtigd op 9 december 2010, dat werd geheven op alle werken op het

- akte genomen van de verbindende verklaring van
in het kader van deze procedure waarbij zij zich ertoe verbond om de nog te bouwen en in opbouw zijnde woningen eerst volledig af te werken vooraleer ze te koop aan te bieden en dit met als enige bestemming 'vakantiewoning'.

Het VLAAMSE GEWEST vordert met haar hoger beroep in deze zaak van het hof om:

- deze zaak te voegen met de andere zaken (wat inmiddels reeds is gebeurd);
- haar hoger beroep in te willigen; de bestreden beschikkingen te hervormen en het derdenverzet van
onontvankelijk, minstens ongegrond te verklaren en de vordering van
onontvankelijk, minstens ongegrond te verklaren;
- de door
hij conclusies ingestelde oorspronkelijke tussenvordering jegens het VLAAMSE GEWEST onontvankelijk, minstens ongegrond te verklaren.

vordert in deze zaak van het hof om:

- de samenvoeging te bevelen van de zaken (wat inmiddels reeds is gebeurd) en het hoger beroep zonder voorwerp te verklaren;
- in ondergeschikte orde het hoger beroep in de zaak 2011/AR/2533 onontvankelijk te verklaren;
- het hoger beroep in de zaak 2011/AR/301 zonder voorwerp te verklaren;
- het hoger beroep in de zaak 2011/AR/3073 ongegrond te verklaren;
- haar incidenteel beroep in de zaak 2011/AR/3073 onontvankelijk en gegrond te verklaren en derhalve de bestreden beschikking te hervormen en te zeggen voor recht dat het stakingsbevel van 12 september 2011 en de beslissing tot bekrachtiging van 15 september 2011, dat de staking van de werken beval voor de 34 in aanbouw zijnde vakantiewoningen op een eigendom gelegen te
en die kadastraal bekend is

als ten onrechte werd afgeleverd;

- in meer ondergeschikte orde de hoger beroepen in de zaken 2011/AR/2533 en 2011/AR/3073 ongegrond te verklaren;
- het hoger beroep in de zaak 2011/AR/301 zonder voorwerp te verklaren;
- haar Incidenteel beroep in de zaak 2011/AR/3073 ontvankelijk en gegrond te verklaren en derhalve de bestreden beschikking te hervormen en te zeggen voor recht dat het stakingsbevel van 12 september 2011 en de beslissing tot bekrachtiging van 15 september dat de staking van de werken beval voor de 34 in aanbouw zijnde vakantiewoningen op een eigendom gelegen te en die kadastraal bekend is

als ten onrechte werd afgeleverd;

- In meest ondergeschikte orde het hoger beroep in de zaak 2011/AR/301 ontvankelijk en gegrond te verklaren;
- de bestreden beschikking van 12 januari 2011 van de voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg te Veurne (aldaar gekend onder A.R. nr. 10/129/C) te hervormen en het stakingsbevel van 3 december 2009 op te heffen.

vordert in deze zaak van het hof om:

- de samenvoeging te bevelen van de zaken (wat inmiddels reeds is gebeurd);
- de principale hogere beroepen van het VLAAMSE GEWEST af te wijzen als ontvankelijk maar ongegrond.

1.5. Wat betreft de belanghebbende procedurele antecedenten in de zaak 2011/AR/3073 dient gezegd dat het VLAAMSE GEWEST hoger beroep instelde bij verzoekschrift neergelegd ter griffie van dit hof op 10 november 2011 tegen de beschikking zoals in kort geding gewezen door de voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg te Veurne op 12 oktober 2011 (aldaar gekend onder A.R. nr. 11/103/C).

De eerste rechter heeft met deze bestreden beschikking:

- de vordering van en van ingesteld bij dagvaarding betekend op 23 september 2011 aan het VLAAMSE GEWEST en strekkend tot opheffing van het stakingsbevel van 12 september 2011,

bekrachtigd op 15 september 2011, ontvankelijk en gegrond bevonden in die mate dat voor recht werd gezegd dat de Gewestelijk Stedenbouwkundig Inspecteur (hierna afgekort als GSI) op 12 september 2011 terecht een stakingsbevel had opgelegd;

- opnieuw akte genomen van het engagement van
waarbij zij zich ertoe verbond om de nog te bouwen en in opbouw zijnde woningen eerst volledig af te werken vooraleer ze te koop aan te bieden en dit met als enige bestemming 'vakantiewoning';
- de opheffing bevolen van het stakingsbevel van 12 september 2011. bekrachtigd op 15 september 2011;
- en
veroordeeld tot een dwangsom van € 500,00 per inbreuk op het door
aangegane voormelde engagement vanaf de betekening van de beschikking.

Ter zake het juridisch gedeelte van het stakingsbevel van 12 september 2011 met bekrachtigingsbeslissing van 15 september 2011 verwijst het hof naar het ter zake het eerdere stakingsbevel van 3 december 2010 met bekrachtiging op 9 december 2010 onder supra 1.3. uiteengezette, welke eveneens de aangehaalde juridische grondslagen van het tweede stakingsbevel uitmaken.

Ter zake de feitelijke vaststellingen van het tweede stakingsbevel wordt melding gemaakt van feiten er in bestaande dat de vakantiewoningen aan

(nog steeds) te koop worden aangeboden en dat deze feiten strijdig zijn met de verbindende verklaring (*geakteerd in de beschikking d.d. 3 augustus 2011 van de rechtbank van eerste aanleg wijzend in burgerlijke zaken*) gemaakt door bouwpromotor - *waarbij de in opbouw zijnde woningen eerst volledig zouden afgewerkt worden vooraleer ze te koop zouden worden aangeboden.*

Aan de aannemers die aan het betrokken adres, aan het werk waren werd medegedeeld dat alle werken onmiddellijk dienden gestaakt te worden wegens de schending van het eigen engagement van de bouwpromotor (= om tijdens de bouwwerken geen vakantiewoningen te koop aan te bieden. Er bleek toen nog een volle betonmixer onderweg en er werd door de GSI toegelaten dat deze betonmixer eerst nog zou gestort worden

Het VLAAMSE GEWEST vordert met haar hoger beroep in deze zaak van het hof om:

- deze zaak te voegen met de andere zaken (wat inmiddels reeds is gebeurd);
- haar hoger beroep in te willigen; de bestreden beschikking te hervormen en de oorspronkelijke vordering van
en van
onontvankelijk, minstens ongegrond te verklaren;
- in subsidiaire orde voor recht te zeggen dat de GSI op 12 september 2011 terecht een stakingsbevel heeft opgelegd.

vordert in deze zaak van het hof hetzelfde als reeds werd uiteengezet onder 1.4. hiervoor.

vordert in deze zaak van het hof om:

- de samenvoeging te bevelen van de zaken (wat inmiddels reeds is gebeurd) en het hoger beroep zonder voorwerp te verklaren;
- in ondergeschikte orde het hoger beroep in de zaak 2011/AR/2533 onontvankelijk te verklaren;
- het hoger beroep in de zaak 2011/AR/301 zonder voorwerp te verklaren;
- het hoger beroep in de zaak 2011/AR/3073 ongegrond te verklaren;
- haar incidenteel beroep in de zaak 2011/AR/3073 onontvankelijk en gegrond te verklaren en derhalve de bestreden beschikking te hervormen en te zeggen voor recht dat het stakingsbevel van 12 september 2011 en de beslissing tot bekrachtiging van 15 september 2011, dat de staking van de werken beval voor de 34 in aanbouw zijnde vakantiewoningen op een eigendom gelegen te
en die kadastraal bekend is
als
afgeleverd; ten onrechte werd
- in meer ondergeschikte orde de hoger beroepen in de zaken 2011/AR/2533 en 2011/AR/3073 ongegrond te verklaren;
- het hoger beroep in de zaak 2011/AR/301 zonder voorwerp te verklaren;
- haar incidenteel beroep in de zaak 2011/AR/3073 onontvankelijk en gegrond te verklaren en derhalve de bestreden beschikking te hervormen en te zeggen voor recht dat het stakingsbevel van 12 september 2011 en de beslissing tot bekrachtiging van 15 september dat de staking

van de werken beval voor de 34 in aanbouw zijnde vakantiewoningen op een eigendom gelegen te en die kadastraal bekend is als ten onrechte werd afgeleverd;

- in meest ondergeschikte orde het hoger beroep in de zaak 2011/AR/301 ontvankelijk en gegrond te verklaren;
- de bestreden beschikking van 12 januari 2011 van de voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg te Veurne (aldaar gekend onder A.R. nr. 10/129/C) te hervormen en het stakingsbevel van 3 december 2009 op te heffen.

vordert in deze zaak van het hof om:

- de samenvoeging te bevelen van de zaken (wat inmiddels reeds is gebeurd);
- de principale hogere beroepen van het VLAAMSE GEWEST af te wijzen als ontvankelijk maar ongegrond;
- haar incidenteel beroep in de zaak 2011/AR/3073 ontvankelijk en gegrond te verklaren; de bestreden beschikking te hervormen en te zeggen voor recht dat de GSI op 12 september 2011 onterecht een stakingsbevel heeft opgelegd; evenzo te bepalen dat er geen aanleiding bestond om aan haar een dwangsom op te leggen;
- in ondergeschikte orde opnieuw akte te nemen van het engagement dat zij destijds had opgenomen om de destijds nog te bouwen en in opbouw zijnde woningen eerst volledig water- en winddicht af te werken vooraleer ze te koop aan te bieden en dit met als enige bestemming 'vakantiewoning', zonder hier enige dwangsom aan te verbinden, minstens deze te reduceren en afhankelijk te stellen van het te koop aanbieden van de woningen vooraleer ze water- en winddicht afgewerkt zijn

2. Beoordeling:

2.1. De hogere en incidentele beroepen zijn bij ontstentenis van door de partijen opgeworpen of door het hof ambtshalve op te werpen gronden van onontvankelijkheid als ontvankelijk te beoordelen.

2.2. De in de zaak 2011/AR/2533 opgeworpen exceptie van nietigheid, om reden dat het verzoekschrift tot het instellen van hoger beroep van het VLAAMSE GEWEST werd ondertekend

i.o. van haar raadsman met een niet nader qua identiteit van de ondertekenaar verduidelijkte handtekening, faalt naar recht.

Zo iedere akte van rechtspleging de elementen moet bevatten waaruit haar regelmatigheid blijkt; schrijft nochtans geen wets- of reglements-bepaling voor dat, wanneer het beroep schriftelijk wordt ingesteld, het geschrift daartoe op straffe van nietigheid moet ondertekend zijn.

Als zelfs de vereiste van ondertekening zelf van een verzoekschrift tot hoger beroep niet op straffe van nietigheid is voorgeschreven is bijgevolg a fortiori zeker de handtekening i.o. op dit verzoekschrift tot hoger beroep niet sanctioneerbaar met nietigverklaring.

2.3. De exceptie van nietigheid geput uit de taalwetgeving (wet van 15 juni 1935) faalt naar recht en werd terecht afgewezen door de eerste rechter.

heeft in haar dagvaarding in derdenverzet een beperkt citaat in de Franse taal gedaan dat afkomstig is uit het auditoraatsverslag/arrest van de Raad van State in de zaak
d.d. 5 oktober 2006.

Het hof volgt de eerste rechter in zijn oordeel dat de verplichte integrale ééntaligheid van de akte van rechtspleging geen nietigheidsgevolg dient mee te brengen van de ganse dagvaarding wanneer het om een citaat in een andere taal gaat dat louter als toelichting of illustratie wordt aangevoerd. Het citeren in een andere taal dan de taal van de rechtspleging brengt enkel de nietigheid van de ganse akte van rechtspleging mee wanneer de weergave van het citaat eigenlijk zelf één van de onderscheiden middelen vormt die aangevoerd worden. Dit is in deze niet het geval met onderhavig citaat in het Frans dat geen middel op zich vormt maar enkel een toelichting of illustratie uit rechtspraak vormt van middelen waarvan de zakelijke inhoud elders in de akte van rechtspleging al duidelijk werd aangegeven in het Nederlands, zijnde de taal van de rechtspleging.

Er is daarom geen reden tot nietigverklaring van de ganse dagvaarding en/of van de ganse syntheseconclusies waarin hetzelfde citaat in het Frans vermeld werd.

2.4. Het derdenverzet van

werd helemaal niet vernoemd als betrokken partij (overtreder) in het eerste stakingsbevel van 3 december 2010.

zegt middels haar derdenverzet de afwijzing te bestrijden door de eerste rechter van de vordering zoals in kort geding ingesteld door strekkende tot opheffing van dit stakingsbevel, maar eigenlijk streeft zij niet enkel de vernietiging van de kortgedingbeslissing van 12 januari 2011 na, maar stelt zij eveneens zelf de vordering tot opheffing van het stakingsbevel van 3 december 2010 als nochtans niet bij dit stakingsbevel genoemde betrokken partij (cf. het uiteengezette supra onder punt 1.4). Het (bedoelde. eerste) stakingsbevel werd opgelegd omdat door gehandeld werd zonder een noodzakelijk geachte verkavelingsvergunning.

De door het VLAAMSE GEWEST voorgehouden noodzaak van het bekomen hebben van een verkavelingsvergunning behoort evenwel tot de verantwoordelijkheid van eigenaar-bouwheer, in casu

De is slechts aannemer die al haar aanspraken op en uit de uitvoering van de bouwwerken in kwestie houdt van eigenaar-bouwheer

welke laatste de vordering tot opheffing van het stakingsbevel in kwestie reeds instelde zoals in kort geding en desbetreffend bij beschikking van 12 januari 2011 werd afgewezen.

Het feit dat doordat de bouwwerken op 3 december 2010 werden stilgelegd wegens het opgelegde stakingsbevel louter beweert schade te lijden, maar geen schade bewijst noch de reële mogelijkheid van (nog) te lijden schade voldoende aannemelijk weet te maken, volstaat naar het oordeel van het hof niet opdat zou gerechtigd zijn/worden om dan maar zelf de aan

afgewezen opheffing van het stakingsbevel te gaan instellen onder het mom van een ingesteld derdenverzet.

Zelfs indien effectief rechtmatige schade zou hebben en bewijzen, wat zij in deze niet voldoende aannemelijk heeft gemaakt noch heeft bewezen, dient zij deze schade in de eerste plaats te verhalen op haar bouwheer-opdrachtgever der werken, de aan wie het stakingsbevel effectief werd opgelegd.

Het komt het hof voor dat als niet bij het stakingsbevel van 3 december 2010 genoemde betrokken-partij onder de noemer derdenverzet geen eigen vordering tot opheffing van dit aan opgelegde stakingsbevel tot haar beschikking heeft, anders gezegd,

is geen titularis van een vordering tot opnemning van het stakingsbevel, nochtans de vordering die zij

onder het mom van een derdenverzet heeft ingesteld.

In de rand hiervan wordt volledigheidshalve enkel vermeld (maar waarop het hof niet dieper ingaat aangezien het niet echt nodig is voor de verdere beoordeling) dat het VLAAMSE GEWEST het verder ook kwalijk neemt dat zij, die dezelfde raadsman heeft als (in de zaak 2011/AR/301), middels haar derdenverzet waarin ook als partij betrokken werd, aan deze laatste eigenlijk een forum heeft gegeven om door dezelfde rechter (die voorheen jegens reeds zoals in kort geding tot de afwijzing van de gevorderde opheffing had beslist), in de derdenverzet procedure andermaal tot een voorwaardelijke opheffing te laten beslissen onder het aangaan door van een eenzijdig aangegaan, verbindend engagement.

2.5. Er was/is geen verkavelingsvergunning nodig voor om op het kwestieuze terrein 34 vakantiehuisjes te laten bouwen en deze te koop te stellen: Een stakingsbevel heeft een dubbele finaliteit en is enerzijds bedoeld om verdere aantasting van de ruimtelijke ordening te voorkomen, anderzijds om de rechtsmacht van de bodemrechter om het herstel te bevelen veilig te stellen.

Sinds het eerste stakingsbevel van 3 december 2010 zijn geen aanvullende woningen meer verkocht.

Vóór dit stakingsbevel werden enkel de woningen 1, 2, 14 en 20 verkocht, net als de bijhorende parkings 19, 21, 1 en 2 (cf. map B/ stukken 2 t.e.m. 6/nv)

- stuk 2: onderhandse verkoopovereenkomst van 19 september 2010 inzake vakantiewoning 20 en parking 21 met kopers en Deze verkoop werd nog niet notarieel verleden;
- stuk 3: onderhandse overeenkomst van 11 april 2010 inzake vakantiewoning 23 en parking 19 met kopers De authentieke akte werd verleden op 13 juli 2010 en had als voorwerp vakantiewoning 14 en parking 19 (stuk 4 – er vond een wijziging van woning plaats in overleg tussen partijen);
- stuk 5: onderhandse verkoopovereenkomst van 1 oktober 2009 met kopers en inzake vakantiewoningen nrs. 1 en 2 en parkings 1 en 2. De authentieke akte werd verleden op 11 februari 2010 (stuk 6).

In de basisakte van 26 september 2009 (stuk 6/bvba is onder XIV een domiciliëringsverbod opgelegd onder de vermelding dat gezien het domein gelegen is in een zone voor openluchtrecreatieve verblijven in dit domein een verbod op vaste bewoning geldt. Dit benadrukt dat de desbetreffende woningen enkel gelden als tweede verblijven, waar enkel tijdelijk, met recreatief oogpunt, kan worden verbleven. Nergens uit blijkt dat hierbij enige kantoor- of handelsfunctie zou worden gefaciliteerd.

Er werd daarenboven noch in de hiervoor vermelde verkoopovereenkomsten noch in de basisakte een erfpacht of een recht van opstal gevestigd, alleen werd het ganse perceel onder statuut van mede-eigendom geplaatst. Er is daarbij uitdrukkelijk voorzien dat de individuele kopers in mede-eigendom en gedwongen onverdeeldheid 100/3650sten verwerven in de gemeenschappelijke delen van het woonerf waaronder de grond.

Dat de grond ook gedwongen mede-eigendom of onverdeeldheid is wordt in de individuele verkoopovereenkomsten duidelijk onderstreept.

Alle reeds gesloten verkoopovereenkomsten betreffen verkopen die onder de Wet Breyne, anders gezegd de Woningbouwwet van 9 juli 1971 zijn ondergebracht en die zijn opgevat als verkopen op plan.

Reeds wanneer de gemachtigde ambtenaar op 29 september 2006 het administratief dossier overmaakte aan het ministerieel departement in het kader van de aanvraag van de stedenbouwkundige vergunning formuleerde hij daarbij ondermeer de opmerking: "(...) *Alles wijst er op dat er hier een individuele verkoop van de hujsjes zal volgen na het oprichten ervan.(...)*"

In het stakingsbevel/PV van 3 december 2010 is vermeld dat een bouwwerf werd vastgesteld met daarop een aantal woningen in opbouw. *Enkele woningen waren reeds winddicht gemaakt, de andere niet-winddichte woningen bevinden zich in diverse stadia van opbouw (met dakspanten, in metselruwbouw, in funderingsstadium).*

De verkavelingsvergunning heeft een dubbel doel, met name enerzijds aan de koper van een kavel de verzekering te geven dat deze ook daadwerkelijk voor bebouwing in aanmerking komt

en anderzijds stedenbouwkundige verplichtingen op te leggen die voor het betrokken terrein de goede plaatselijke ordening moeten garanderen.

De werken zijn op 17 december 2011 voltooid in de navolgende zin. De vakantiewoningen in kwestie zijn alsdan alle water- en winddicht, dit blijkt ondermeer uit het PV van vaststelling van 17 december 2011 van gerechtsdeurwaarder

uit (stuk 52

In dezelfde zin attesteert de architect der werken,

uit op 20 december 2011 dat

alle woningen in te voor
bouwpromotor alsdan in die mate
gevorderd waren dat ze alle wind- en waterdicht waren.

Dit wordt eigenlijk ook niet betwist door het VLAAMSE GEWEST.

De verleende stedenbouwkundige vergunning voor de 34 vakantiewoningen dateert van 8 april 2009. Op dat ogenblik bestond de vergunningsplicht voor de verkoop op plan nog niet, zij was alvast toen nog niet opgenomen in art. 101 DRO.

De letterlijke bepaling dat *'De verkoop van kavels die het voorwerp uitmaken van een verkoop van woningen op het plan eveneens valt onder de (verkavelings)vergunningsplicht.'* werd ingevoerd door het Aanpassings- en Aanvullingsdecreet (afgekort AAD) van 27 maart 2009. Deze nieuwe vergunningsplicht is door het AAD ingevoerd in het DRO dat tegelijk vernummerd werd voor dat het gecoördineerd werd in de VCRO en als gevolg waarvan de nieuwe verkavelingsvergunningsplicht voor de verkopen op plan terecht kwam in de vernummerde bepaling 107 DRO. Het AAD en de VCRO traden pas in werking op 1 september 2009, weze na de verleende stedenbouwkundige vergunning van 8 april 2009 op welk ogenblik de verkavelingsvergunningsplicht voor verkopen op plan dus nog niet van kracht was.

De zin i.v.m. de nieuwe verkavelingsvergunningsplicht voor verkoop op plan is evenwel kort nadien ingevolge art. 8 van het reparatiedecreet van 16 juli 2010 terug geschrapt.

De bepaling van art. 4.2.15 §1, eerste lid VCRO aangehaald in de twee in deze zaken aan de orde zijnde stakingsbevelen, daterend van respectievelijk 3 december 2010 en van 12 september 2011 bevat echter verkeerdelijk nog steeds de voormelde zin i.v.m. de verkavelingsvergunningsplicht betreffende de verkoop op plan, dit ofschoon art. 4.2.15 §1,

eerste lid VCRO ondertussen al gewijzigd was en de kwestieuze zin i.v.m. de verkavelingsvergunningsplicht van de verkoop op plan was geschrapt door art. 8 van het decreet van 16 juli 2010 houdende aanpassing van de VCRO van 15 mei 2009 en van het decreet van 10 maart 2006 houdende decretale aanpassingen inzake ruimtelijke ordening en onroerend erfgoed als gevolg van het bestuurlijk beleid (B.S. 9 augustus 2010). Deze wijziging trad in voege 10 dagen na de bekendmaking in het Belgisch Staatsblad, hetzij op 19 augustus 2010, zijnde 3 ½ maand voordat het PV van het eerste stakingsbevel werd opgemaakt op 3 december 2010.

Art. 4.2.15 §1, eerste lid VCRO bepaalt sindsdien nog enkel inzake de verkavelingsvergunningsplicht: *"Niemand mag zonder voorafgaande verkavelingsvergunning een stuk grond verkavelen voor woningbouw of voor het opstellen van vaste of verplaatsbare constructies die voor bewoning kunnen worden gebruikt."*

Art. 4.1.1.14° VCRO definieert wat onder 'verkavelen' dient te worden verstaan als volgt: *"Verkavelen: een grond vrijwillig verdelen in twee of meer kavels om ten minste één van deze kavels te verkopen of te verhuren voor méér dan negen jaar, om er een recht van erfpacht of opstal op te vestigen, of om één van deze overdrachtvormen aan te bieden, zelfs onder opschortende voorwaarde, zulks met het oog op woningbouw of de oprichting van constructies."*

Inmiddels is ook het decreet van 11 mei 2012 tussengekomen, houdende wijziging van diverse bepalingen van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening en wijziging van de regelgeving wat de opheffing van het agentschap Ruimtelijke Ordening betreft, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 juni 2012 en in werking getreden op 16 juni 2012, dat in art. 20 bepaalt: *"Art. 4.1.1.,14° en art. 4.2.15 §1, eerste lid van dezelfde codex worden uitgelegd als volgt:*

'Een voorafgaande verkavelingsvergunning is vereist, wanneer een stuk grond vrijwillig wordt verdeeld in twee of meer kavels om ten minste één van deze onbebouwde kavels te verkopen of te verhuren voor meer dan negen jaar, om er een recht van erfpacht of opstal op te vestigen, of om één van deze overdrachtvormen aan te bieden, zelfs onder opschortende voorwaarde, met het oog op woningbouw of de oprichting van constructies die voor bewoning kunnen worden gebruikt. Een voorafgaande verkavelingsvergunning is niet vereist indien op de kavels één of meer woningen of constructies die voor

bewoning kunnen worden gebruikt, worden opgericht, vooraleer de kavels door middel van een van de genoemde overdrachtvormen worden aangeboden." (onderlijning door het hof)

Voormeld art. 20 van het decreet van 11 mei 2012 heeft een interpretatief karakter zodat de geïnterpreteerde wet steeds (derhalve ook in het verleden) de betekenis wordt geacht te hebben gehad die door de interpretatieve wet wordt vastgelegd. Ter zake het interpretatief karakter en de juiste aard van deze interpretatie kan gewezen worden op hetgeen

iesbetreffend aanhaalt, met name:

- het standpunt van de Indiërs, zoals weergegeven in Parl. St. VI. Parl., 2011-12, 1494/Nr. 1, blz. 6: *"Door middel van onderhavige 'interpretatieve' bepaling worden artikel 4.1.1.,14° en 4.2.15 §1, eerste lid van de VCRO uitgelegd in overeenstemming met de oorspronkelijke bedoeling van de wetgever. Deze bepaling voegt op deze wijze geen nieuwe regel aan de rechtsorde toe. De genoemde artikelen worden geacht steeds op de door deze bepaling aangewezen wijze te zijn ingevuld."*
- het standpunt van de Commissie voor Leefmilieu, Natuur, Ruimtelijke Ordening en Onroerend Erfgoed vertolkt door in Parl. St. VI. Parl., 2011-2012, 1494/Nr. 2, blz. 3: *"Door de jaren heen is over de interpretatie van deze regeling onduidelijkheid ontstaan in de rechtspraak van de Raad van State. De oorspronkelijke bedoeling van de decreetgever wordt nu nog eens duidelijk gemaakt in een interpretatieve bepaling."*
- Art. 20 hiervoor aangehaald zegt zelf uitdrukkelijk dat het art; 4.1.1.,14° en art. 4.2.15 §1, eerste lid van dezelfde codex uitlegt.
- Het standpunt van in de plenaire vergadering van het Vlaams Parlement (Parl. Hand. VI. Parl., 2011-12, 2 mei 2012, 45: *"De interpretatieve verklaring rond de verkavelingsplicht betekent in mensentaal dat het perfect mogelijk blijft om groepswooningbouw te realiseren en achteraf afzonderlijke woningen te verklaren. De Raad van State had hierover een aantal heel eigenaardige interpretaties die hier voor een aantal problemen zorgden"*.

Het VLAAMSE GEWEST beroept zich op een rechtspraak van de Raad van State waarvan onder refereerde aan Parl. St. VI. Parl. 2011-12, 1494/Nr. 1, blz. 5, voetnoot 2 opmerkt dat deze rechtspraak wordt geïnterpreteerd als zijnde in strijd met de bedoeling van de wetgever, dat immers in

de toelichting bij art. 20 daarover het volgende wordt gesteld (Parl. St. VI. Parl. 2011-12, 1494/Nr. 1, blz. 5 en 6:

"In een aantal recente arresten lijkt de Raad van State echter te stellen dat een stedenbouwkundige vergunning voor het oprichten van meerdere woningen op verschillende kavels niet mogelijk is zonder voorafgaande verkavelingsvergunning, indien duidelijk de bedoeling voorligt om de kavels naderhand te verkopen, te verhuren voor meer dan negen jaar of er een erfpacht of opstalrecht op te vestigen.

In deze arresten valt een gelijkende overweging te herkennen:

"In tegenstelling tot wat de verwerende partijen en de tussenkomende partijen voorhouden, kan uit artikel 101 §1 DRO op het eerste gezicht niet worden afgeleid dat een voorafgaande verkavelingsvergunning niet vereist zou zijn indien op een grond eerst één of meerdere gebouwen worden opgericht op kavels, waarbij het de bedoeling is deze in kavels te verhuren voor meer dan negen jaar of er een erfpacht of opstalrecht te vestigen. Er anders over oordelen lijkt afbreuk te doen aan de doelstelling van deze decretale bepaling. Het feit dat het perceel onverdeelde eigendom blijft van de kopers van de woningen doet hieraan geen afbreuk, aangezien verkopen slechts één van de gevallen is waarvoor een verkavelingsvergunning is vereist. Bovendien kan uit de woorden "of één van deze overdrachtsvormen aan te bieden, zelfs onder opschortende voorwaarde, voor woningbouw" op het eerste gezicht worden afgeleid dat ook de duidelijk vastgestelde intentie om over te gaan tot de verkoop, de verhuur voor meer dan negen jaar, of de vestiging van een erfpacht of opstalrecht, voor kavels van een grond, ook indien de woningbouw nog niet gerealiseerd is, een "voorafgaande verkavelingsvergunning" vereist. Een vergunningverlenende overheid die een bouwaanvraag moet beoordelen waaruit duidelijk kan worden opgemaakt dat aldus een voorafgaande verkavelingsvergunning is vereist, en desalniettemin een bouwvergunning aflevert, lijkt de aangeduide decretale bepaling te miskennen"

Deze recente arresten zijn in strijd met het voormelde gegeven dat de vergunningsplicht tot verkavelen steeds zo geïnterpreteerd werd dat het moest gaan om onbebouwde kavels die op de woningmarkt worden aangeboden. Dat gold, en geldt, zowel onder de vroegere decretale bepalingen als onder de vandaag geldende bepaling in de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening. Een groepswoningbouwproject kan met een stedenbouwkundige vergunning vergund worden, met dien verstande dat afzonderlijke loten pas vervreemd kunnen worden wanneer ze bebouwd zijn. In het andere geval had men van bij

de aanvang een verkavelingsvergunning moeten aanvragen om onbebouwde loten te kunnen verkopen. De vraag die daarbij nog kan gesteld worden, is vanaf wanneer een lot als 'bebouwd' moet beschouwd worden. Het standpunt daaromtrent is dat het lot bebouwd is van zodra de stedenbouwkundige vergunning voor het gebouw niet meer kan vervallen, met andere woorden van zodra het gebouw winddicht is." (onderlijning door het hof)

2.6. Gelet op al het voormelde en de voorgelegde stukken is hoogstens gebleken dat , die over een stedenbouwkundige vergunning beschikte tot het bouwen van 34 vakantiewoningen er aanvankelijk een viertal van heeft verkocht op plan. Deze verkoop op plan werd op het ogenblik van de op 8 april 2009 verleende stedenbouwkundige vergunning in de regelgeving nog niet uitdrukkelijk verkavelingsvergunningsplichtig gesteld en in de regelgeving in voege getreden op 1 september 2009 werd de verkoop op plan slechts gedurende enkele maanden verkavelingsvergunningsplichtig gesteld, waarna de verkavelingsvergunningsplicht voor verkopen op plan terug uitdrukkelijk werd geschrapt in de regelgeving.

Bovendien is het mogelijk, gelet op de feitelijke bevindingen vermeld in het eerste stakingsbevel van 3 december 2010, met name dat er toen reeds enkele woningen winddicht waren afgewerkt, dat het juist deze woningen zijn die alsdan waren/werden verkocht.

Bovendien zijn sinds 17 december 2011 alle woningen water- en winddicht afgewerkt zodat gelet op de ondertussen gewijzigde regelgeving en in het bijzonder de interpretatieve bepaling van art. 20 voormeld er te betwijfelen is dat in deze omstandigheden een verkavelingsvergunningsverplichting (nog) vereist was. Immers was er te dezen eigenlijk geen sprake (meer) van het opdelen van gronden in kavels met het oog op woningbouw maar enkel van verkoop op plan en van verkoop van reeds wind- en waterdicht opgerichte vakantiewoningen.

De stakingsbevelen in kwestie werden aldus onterecht en zonder grond daartoe opgelegd.

In alle geval zijn de stakingsbevelen in kwestie, gelet op de volledige wind- en waterdichte voltooiing van de vakantiewoningen bovendien ook zonder mogelijk voorwerp komen te vallen, vermits elke mogelijkheid tot daadwerkelijke verdere schending van de ruimtelijke ordening door verder werkzaamheden thans valt uit te sluiten, alleszins elke daadwerkelijke preventieve rol van het stakingsbevel tot het

voorkomen van verdere aantasting van de ruimtelijke ordening is verdwenen.

Dat het hier om vakantiewoningen gaat die ook als dusdanig werden/worden verkocht en waarbij uitdrukkelijk verbod werd opgelegd om er een domiciliëring te nemen en om er dus permanent te gaan wonen, verandert deze beslissing van het hof niet.

Daarenboven zijn er hier geen erfpacht of opstalconstructies aan de orde maar werd/wordt een welbepaald gedeelte van de grond effectief in gedwongen mede-eigendom mee overgedragen met de verkochte woningen.

Het onderzoek van de aspecten van stedenbouw en ruimtelijke ordening is afdoende gebeurd in het kader van het verlenen van de stedenbouwkundige vergunning en doorheen de ganse procedureslag die dat met zich heeft gebracht. Bovendien en zoals hiervoor reeds aangegeven was reeds sinds 29 september 2006 geweten dat "(...) *Alles wijst er op dat er hier een individuele verkoop van de huisjes zal volgen na het oprichten ervan.(...)*".

Dat er hier een vergunningsplichtige bestemmingswijziging aan de orde zou zijn wordt niet afdoende nader gemotiveerd door het VLAAMSE GEWEST en is aldus niet bewezen.

De verleende stedenbouwkundige vergunning liet daarenboven volkomen toe om de bestaande recreatieve infrastructuur van de bestaande camping uit te breiden met de bouw van 34 vakantiewoningen.

Wat betreft het verbindende eenzijdig engagement: dit eenzijdig engagement werd enkel aangegaan door de

In het tweede stakingsbevel is wel degelijk als een der overtreders van het eenzijdig engagement aangegaan door beschouwd (ter schending van welk eenzijdig engagement van het tweede stakingsbevel werd opgelegd).

Het hof is van oordeel dat ook het tweede stakingsbevel onterecht en ongegrond is en zonder voorwerp geworden om dezelfde reden als en samen met het eerste stakingsbevel. Bovendien levert een eenzijdig engagement trouwens op zich geen strafbare inbreuk op in de zin van art. 6.1.1.VCRO.

Het hof is van oordeel dat om vorenstaande redenen lastens hoe dan ook geen reden was/is om een (tweede) stakingsbevel op te leggen wegens schending van het eenzijdig engagement aangegaan door

Betreffende de in het kader van dit geding gesuggereerde prejudiciële vraag te richten aan het Grondwettelijk Hof inzake de verenigbaarheid van art. 6.1.47 VCRO en de artt. 17, 1039 en 1398 Ger.W. met de artt. 10 en 11 van de G.W., juncto de artt. 1 EP-EVRM en 14 EVRM dient gezegd dat het voorafgaandelijk stellen van deze prejudiciële vraag op heden niet nodig is, laat staan dat het voorafgaandelijk stellen daarvan op heden onontbeerlijk zou blijken te zijn om het geschil te kunnen beslechten.

Het hof verklaart de andersluidende middelen (uitgezonderd wat de nog te beslechten gedingkosten betreft) niet ter zake om tot een andere beslissing te kunnen/moeten leiden en wijst deze alleszins af als ongegrond.

2.7. Wat betreft de gedingkosten: is het duidelijk dat het VLAAMSE GEWEST wat de opgelegde stakingsbevelen betreft de in het ongelijk gestelde partij is.

Anderzijds is de door het hof afgewezen
in haar initieel derdenverzet, zodat zij alvast deze de kosten van dat derdenverzet, aan haar zijde uitgezet, dient te dragen, die geen nadere begroting vergen.

Wat de betekenings- en andere uitvoeringskosten betreft wijst deze kamer van het hof, niet zetelend als beslagrechter, de partijen op art. 1024 Ger.W..

Het hof verzoekt de partijen *de overige gedingkosten die zij nog vorderen en dit betreffende de beide instanties aan hun zijde nader te begroten.*

Het hof merkt op dat het VLAAMSE GEWEST zelf geen aanspraak meer maakt op rechtsplegingvergoeding en anderzijds voorhoudt dat ten hare laste geen rechtsplegingvergoeding kan worden gelegd, de GSI inzake stakingsbevelen immers handelend zijnde in het algemeen belang. Het VLAAMSE GEWEST vordert het aspect van de gevorderde rechtsplegingvergoedingen naar de bijzondere rol te versturen in afwachting van de desbetreffend hangende

prejudiciële vraagstelling(en) bij het Grondwettelijk Hof.
Inmiddels heeft het Grondwettelijk Hof bij arrest nr. van
8 maart 2012 positief geantwoord op de prejudiciële vraag of art.
1022 Ger.W. (vóór de wijziging ervan bij wet van 21 februari 2010 die nog
steeds niet in voege is) de artt. 10 en 11 GW schendt in zoverre de
burgerlijke rechter krachtens dit artikel een
rechtsplegingvergoeding kan opleggen aan het VLAAMSE
GEWEST vorderend of handelend in naam van het algemeen
belang, terwijl dit conform art. 162 bis Sv. onmogelijk is voor de
strafrechter.

Het gelieve partijen stelling te nemen over de gevolgen van dit
arrest van het Grondwettelijk Hof m.b.t. de in dit geschil lastens
het VLAAMSE GEWEST gevorderde
rechtsplegingvergoedingen van de beide instanties.

**Om deze redenen,
het hof,**

Op tegenspraak en met toepassing van art. 24 van de wet op
het taalgebruik in gerechtszaken van 15 juni 1935.

Beveelt de samenvoeging van de zaken onder AR nrs.
2011/301, 2011/2533 en 2011/3073.

Verklaart de hogere en incidentele beroepen ontvankelijk.

Wijst de hogere beroepen van het VLAAMSE GEWEST af als
ongegrond.

Willigt het hoger beroep en incidenteel beroep van
In als volgt en wijst het incidenteel beroep van
af als volgt.

Doet de bestreden beslissingen teniet en opnieuw recht doende,
zegt voor recht dat de stakingsbevelen van 3 december 2010 en
van 12 september 2011, telkens met medegaande
bekrachtigingsbeslissingen worden opgeheven aangezien zij
onterecht en zonder grond werden gelegd, minstens zonder
voorwerp zijn gevallen.

Wijst het oorspronkelijk derdenverzet van
tot opheffing van het eerste stakingsbevel van 3
december 2010 af en willigt het incidenteel beroep van
in waar betrekking hebbend op het tweede
stakingsbevel van 12 september 2011.

